

Arrest

nr. 231 203 van 14 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. EL KHOURY *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u staatsburger van Gambia en behoort u tot de Wolof bevolkingsgroep. Na uw studie in Duitsland en het Verenigd Koninkrijk keerde u terug naar Banjul waar u in januari 1999 in het huwelijk trad met X. U kreeg samen twee dochters, F. X en A. X. Omdat u niet besneden bent had u het gevoel dat uw schoonmoeder u niet mocht. Met uw echtgenoot had u regelmatig onenigheid. Wanneer hij u mishandelde klaagde u deze situatie aan bij uw moeder die samen met een vriendin van uw schoonmoeder uw echtgenoot op zijn gedrag aanspraken.

Rond 2008 huwde uw echtgenoot een vrouw van Mandinka afkomst. Uiteindelijk vertrok uw echtgenoot in dezelfde periode naar België waar hij als ambassadeur van Gambia was aangesteld. U en uw dochters bezochten hem elke twee jaar tijdens schoolvakanties en keerden daarna terug naar Gambia. In 2013 werd uw echtgenoot teruggeroepen naar Gambia waar hij voor enkele maanden tot minister van buitenlandse zaken werd benoemd. Daarna was hij gedurende een jaar werkloos. Vervolgens vond uw echtgenoot werk bij de African Caribbean Pacific Organisation en kwam voor zijn werk opnieuw naar België. U kwam in 2015 samen met uw dochters naar België uw echtgenoot vervoegen. Tijdens uw verblijf in België laaiden de echtelijke problemen weer op. U werd mishandeld en gekleineerd door uw echtgenoot. Ook kreeg u van hem niet de verwachte financiële steun. In mei 2017 ontving u van uw echtgenoot een brief waarin hij u meldde van u gescheiden te zijn. In juni 2017 richtte hij opnieuw een gelijkaardige brief aan u stellende dat de vorige niet geldig was omdat u ongesteld was geweest. Hij vertelde u dat u terug naar Gambia diende te keren. Wanneer u van uw dochter A. vernam dat haar vader ook haar mishandelde diende u klacht in bij de politie. U vernam vervolgens dat uw klacht niet behandeld zou worden omdat uw echtgenoot diplomatieke immuniteit genoot. Kort na jullie aangifte bij de politie verliet u samen met uw beide dochters de woning die u samen met X betrok en kreeg onderdak bij een koppel bevriende burens. Jullie werden door hen in een woning in Kraainem ondergebracht, waar u de volgende acht maanden verbleef. U nam intussen een advocaat onder de arm en probeerde de werkgever van uw echtgenoot erop attent te maken dat het voor u voorziene geldbedrag waarop u recht had nooit aan u was uitbetaald. Ook probeerde u via het Belgische gerecht te achterhalen hoe u uw dochters na een scheiding onder uw hoede kon houden. Door alle gebeurtenissen en problemen met zijn werkgever besloot uw ex-echtgenoot X terug te keren naar Gambia. In Gambia liet hij jullie scheiding officieel registreren bij de Qadi-rechtbank in Banjul. U vreest dat uw ex, X, uw dochters gaat opeisen en deze bij zijn moeder onderbrengt. U hoorde van uw zus R. voor X op te passen daar deze haar zei dat hij er alles aan zou doen om jullie dochters naar Gambia te nemen. Daar uw schoonmoeder de traditie van huwelijken op jonge leeftijd en de traditie van vrouwenbesnijdenis in ere houdt vreest u dat uw dochters vóór hun huwelijk zullen besneden worden. Uw dochter A. wil sinds het incident in oktober 2017 niets met haar vader te maken hebben. Uw oudste dochter F. zou haar vader nog wel spreken. Behalve vrezende dat uw dochters besneden zullen worden op vraag van uw schoonmoeder vreest u ook onder druk te komen staan van de hele familie om terug bij X te gaan en uw huwelijk te redden. U vernam uit telefonische contacten met familie en een oom van X dat zij zich voor u wilden inspannen en X over een eventuele verzoening wilden aanspreken. Op 3 augustus 2018 heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: Uw Gambiaans paspoort (d.d. 10/06/2015, geldig tot 10/06/2020), de Gambiaanse paspoorten van uw dochters Fatima en Aisha X (beide d.d. 10/06/2015, geldig tot 10/06/2020), een attest van afneming van de diplomatieke identiteitskaarten op uw naam en op naam van uw beide dochters (bijlage 37 d.d.03/08/2018), een kopie van een diplomatieke identiteitskaart op naam van X A. X, een medisch verslag waarin de arts vaststelt dat uw dochter F. X niet is besneden (d.d. 25/09/2018), een medisch verslag waarin de arts vaststelt dat uw dochter A. X niet is besneden (d.d. 25 /09/2018), een brief van X d.d. 22/06/2017, algemene informatie over het verbod op scheiding van een vrouw tijdens haar menstruatie, een melding op uw naam betreffende uw adres in Kraainem (d.d. 10/06/2018), een brief van uw raadvrouw, mr. Sarolea, aan de heer G., werkgever van X inzake uw recht op een geldbedrag (d.d.27/04/2018), uw opleidingscertificaten uit Duitsland (1996 en 1997), een brief van X d.d. 22/05/2017, een kopie van uw huwelijksakte en een authenticatie van de rechtbank, een mail van W. Eelman m.b.t. de school van uw dochters, een bundel van uw raadvrouw, mr. Sarolea met toelichtingen over uw problemen en kopieën van documenten van u, uw dochters, uw ex-echtgenoot, de werkcontracten van uw ex-echtgenoot en uw klacht bij de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (familierechtbank) tegen uw ex-echtgenoot (d.d. 03/12/2018), een brief van uw raadvrouw mr. Sarolea aan de politiezone waar u klacht indiende tegen uw ex-echtgenoot d.d. 29/11/2018), een kopie van uw scheidingsakte (d.d.24/01/2019), een brief van uw raadvrouw mr. Marie Khoury, loco mr. Sarolea, waarin ze verwijst naar een kopie uit het dossier van het Openbaar Ministerie aangaande uw klacht tegen uw ex-echtgenoot en een mail van uw psycholoog waarin wordt gemeld dat u zal worden opgevolgd (d.d. 27/02/2019).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor uw voormalige echtgenoot, X, omdat u van mening bent dat hij jullie dochters, F. en A. X van u zou afnemen. Ook vreest u dat de grootmoeder van uw dochters, de moeder van uw ex, uw dochters zal laten besnijden.

Zonder de moeilijke periode die u doormaakte met betrekking tot uw scheiding en het feit dat u psychologische moeilijkheden hierdoor heeft ondervonden (zie mail van uw psycholoog aan uw raadvrouw over uw sessie bij haar (d.d.27/02/2019)- elementen waarnaar uw raadvrouw mr. Khoury verwijst in haar schrijven d.d. 27/02/2019- in vraag te stellen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat deze door u uiteengezette feiten van louter interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn.

Daar u verklaarde dat uw echtgenoot er niet voor terugschrok om u kort na jullie huwelijk te mishandelen en u ontrouw te zijn, werd u gevraagd of u in al die jaren dat u deze problemen kende persoonlijk stappen had ondernomen om van uw echtgenoot te scheiden. U ontweek aanvankelijk een concreet antwoord door te vertellen wanneer uw echtelijke problemen begonnen en dat uw schoonmoeder, na u te hebben aangehoord u aanraade om voor uw huwelijk te blijven inzetten en beloofde met haar zoon te praten. Behalve uw situatie met uw familie en uw schoonfamilie te bespreken blijkt u verder dan ook nooit concrete stappen te hebben ondernomen om een scheiding aan te vragen (notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d.29/11/2018 –verder “notities” CGVS I, p.40,41). U bevestigde dan wel dat u had overwogen om van X te scheiden maar herhaalde dat u bij uw echtgenoot bleef (notities CGVS I, p.41). Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat het in Gambia wel degelijk mogelijk is om als vrouw officieel een scheiding aan te vragen bij de daarvoor bevoegde instanties (notities CGVS I, p.41). Van een (in het buitenland) opgeleide vrouw die na haar huwelijk buitenshuis werkte (notities CGVS I, p. 7,8,14,19,44), kan enigszins verwacht worden dat ze met de kennis hoe een scheiding kon geregeld worden dat ze in geval van ernstige echtelijke problemen gerechtelijke stappen zou ondernemen om haar problemen op te lossen. Het feit dat u geen enkel concreet initiatief heeft getoond in deze richting ondermijnt enigszins de ernst van de voornoemde feiten.

Wat er ook van zij, blijkt u intussen officieel gescheiden van X. U legde ter staving hiervan een scheidingsakte neer, officieel geregistreerd op 24 januari 2019 in het register van scheidingen, waarin staat vermeld dat uw scheiding op 22 juni 2017 werd uitgesproken. Wat betreft uw stelling, te vrezen dat uw familie uw huwelijk alsnog wil redden door X en u ervan te overtuigen terug samen te komen, dient te worden vastgesteld dat u hierover niets concreet kon melden –zelfs niet of het voorstel eventueel aan uw ex was voorgelegd. Behalve dat u dit voorstel bij een broer van uw vader, M. J., afschoot (notities CGVS 07/02/2019 –verder CGVS II, p.19,20), verklaarde u verder expliciet dat u uw oom duidelijk had gemaakt niet naar uw ex terug te willen (notities CGVS II, p.20). Daar X op eigen initiatief van u scheidde en hij uw zussen vertelde niets met u te maken willen hebben (notities CGVS II, p.6)- hiermee te kennen gevend niet met u samen te willen zijn- werd u gevraagd waarom uw familie of uw ex-schoonfamilie nog discussie voert over het redden van huwelijk dat reeds officieel werd ontbonden. U antwoordde daarop: “Dat is waar ik geen idee van heb” (notities CGVS II, p.26). U haalde verder dan ook geen feiten of elementen aan waarom het voor u onmogelijk zou zijn om los van uw ex, in Gambia terug uw leven herop te nemen.

Gevraagd waarom u momenteel niet naar Gambia zou kunnen terugkeren, daar u gescheiden zijnde niet meer bij uw echtgenoot of schoonfamilie hoeft te gaan wonen, stelde u enkel: “Weet ik niet, zelfs hier ben ik bang, ik kan niet weten wat kan gebeuren”. De schriftelijke opmerking van uw raadvrouw in acht nemend dat u meent geïsoleerd en gestigmatiseerd te worden in Gambia als u zou terugkeren, werd u gevraagd wat u dan juist vreesde. U antwoordde hierop zeer vaag en ontwijkend: “Eh... als je terug gaat, als ik terugga naar Gambia, in onze familie... omdat X me naar Europa bracht ...voor hen zou ik naar X terug moeten, maar ze hebben geen idee wat hij allemaal deed. Ze willen enkel naar hem luisteren, ik spreek enkel met nicht Lala enkel zij weet waar ik door ging in België, ik sprak haar” (notities CGVS II, p.26), hiermee geen antwoord biedend waarom het voor u niet mogelijk zou zijn in Gambia

een zelfstandig leven op te bouwen. Dat uw eigen familie u helemaal niet stigmatiseert of negatief bejagent blijkt overigens uit uw verklaringen contacten te onderhouden met uw familieleden, die u helpen uw zaak op te volgen en u (kopieën van) documenten doorsturen die u hen vraagt (notities CGVS I, p.27,33 en CGVS II, p.5). Ook uit de inhoud van de publieke facebookbladzijden van u en uw zussen R., I. en M., blijkt dat jullie gelinkt zijn als vrienden. Uw uitlating dat uw zus Marie (gehuwd T.), die haar dochter A.T. aan u in België toevertrouwde (notities CGVS I, p.21,22) u slecht gezind is, niets met u te maken wil hebben sinds uw scheiding en de kant van X zou kiezen, blijkt overigens sterk overdreven. Hoewel u over een voor het publiek verborgen facebookaccount blijkt te beschikken, kan uit de publieke facebookbladzijden van uw zus M. T. wel worden opgemaakt dat u bij haar alsnog als vriend gelinkt bent en blijkt u recentelijk (op 2 juni 2019) een foto van haar te hebben “geliked” en van persoonlijke commentaar te hebben voorzien (zie publieke facebookbladzijden Marie T.) (notities CGVS I, p.27,28,44 en CGVS II, p.16). Daar u eerder ook verklaarde dat uw schoonmoeder en schoonzus gescheiden vrouwen waren –die klaarblijkelijk er wel in slaagden een eigen, zelfstandig leven te kunnen leiden na hun scheiding- werd u gevraagd waarom u van mening was geïsoleerd en gestigmatiseerd te zullen zijn als gescheiden vrouw. U reageerde als volgt: “...Mijn schoonmoeder was nooit gescheiden, ze was weduwe (notities CGVS II, p.26). Gewezen op uw eerdere uiteenzetting waarin u duidelijk had gemeld dat uw schoonmoeder gescheiden was (notities CGVS I, p.13,40), veranderde u plots van mening en stelde: “... Aaah... misschien vertelde ik dat zo .. ja kijk haar man scheidde van haar maar dan waren ze terug bijeen, ze was terug gehuwd met hem en dan werd ze weduwe ...Ah ja maar mijn schoonzus is na haar scheiding terug gehuwd” (notities CGVS II, p.26). Behalve dat u na te zijn geconfronteerd met uw eerdere verklaringen die tegengesteld zijn aan de recentelijke, uw verklaringen draait en aanpast, geeft u alsnog duidelijk aan dat gescheiden vrouwen in Gambia niet noodzakelijk hun leven aan zich voorbij dienen te laten gaan en dat het in Gambia voor een gescheiden vrouw wel degelijk mogelijk is na een scheiding een nieuw leven op te bouwen. U stelde uiteindelijk wel dat –indien u zich (moreel) sterker zou voelen- u in Gambia uw leven alsnog ziet herop nemen (notities CGVS II, p.21). De door u neergelegde documenten inzake uw echtelijke problemen, meerbepaald de twee brieven van X aan u om u te laten weten dat hij van u scheidt; een kopie van huwelijks- en scheidingsakte; de correspondentie tussen uw advocaat en de voormalige werkgever van X over het niet uitbetalen van alimentatie; het mailverkeer inzake de betaling van schoolgeld voor uw dochters; uw adresverandering; uw klacht tegen X bij de politie en de correspondentie van het openbare Ministerie, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en staan hier dan ook verder niet ter discussie.

Wat betreft uw vrees dat uw dochters door hun vader zouden meegenomen worden waardoor u hen niet van een besnijdenis door hun grootmoeder zou kunnen behoeden dient het volgende te worden opgemerkt :

Vooreerst heeft u helemaal niet aannemelijk gemaakt dat uw ex zijn dochters van u wil afnemen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat hij tot op het heden –zelfs niet na uw uiteengezette jarenlange echtelijke problemen geen enkele concrete poging heeft ondernomen om jullie dochters naar zich toe te trekken. Hij vertrok overigens, samen met het nichtje van uw dochters (dochter van uw zus Marie) (notities CGVS I, p.21,22), terug naar Gambia zonder enige poging om zijn dochters mee te nemen. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat uw beide dochters hem thuis in België hadden bezocht voor zijn vertrek (notities CGVS I, p.20,21,31). Het feit dat u uiteindelijk over de paspoorten van uw dochters blijkt te hebben kunnen beschikken ondersteunt weerom de vaststelling dat uw ex uw dochters aan u toevertrouwde. Het enige argument dat u aanbrengt waarom u denkt dat X zijn dochters bij zich wil nemen is louter wat u van uw zus R. zou hebben gehoord waarbij ze u zei op te letten voor uw ex (notities CGVS II, p.8). Gevraagd of X intussen stappen had ondernomen om zijn kinderen wettelijk naar zich toe te trekken, stelde u hierover niets te weten (notities CGVS II, p.8). Evenmin bleek u zich hierover bij uw familie te hebben geïnformeerd (notities CGVS II, p.9). Gepolst waarom u dergelijke informatie niet navroeg, daar u dit onderwerp als motief aanhaalt om internationale bescherming in te roepen, antwoordde u enkel “ik heb dat niet gevraagd” (notities CGVS II, p.9). Evenmin blijkt u uw familie te hebben gevraagd na te gaan wat de uitgesproken scheiding concreet voor u persoonlijk inhield en wat uw positie en die van uw dochters na de uitspraak was/is (notities CGVS II, p.10). Een dergelijke laconieke houding van uw kant zet de ernst van uw voorgehouden vrees dan ook volledig op de helling. Wanneer u werd gevraagd of uw dochters het zouden zien zitten om (ooit) bij hun vader te gaan wonen, ontkende u deze hypothese en verklaarde uitdrukkelijk dat ze niet bij hun vader zouden willen gaan (notities CGVS II, p. 11,12,17). Opvallend is overigens vast te stellen dat –in tegenstelling tot uw jongste dochter die volgens u geen contacten meer heeft met haar vader- uw zeventien jaar oude dochter Fatima –ondanks alle door u uiteengezette gebeurtenissen - alsnog besliste contact te onderhouden met haar vader (notities CGVS II, p.16).

Van een zeventienjarig opgeleid meisje die de tradities van haar land kent, zou men in een dergelijk geval kunnen verwachten dat ze alle contacten met de mensen die een risico voor haar fysieke integriteit zouden kunnen vormen uit de weg gaat. Deze vaststelling doet dan ook vermoeden dat de door u voorgehouden vrees voor uw dochters louter hypothetisch is.

Dat uw stelling voor een besnijdenis voor uw dochters te vrezen –op bevel van hun grootmoeder-evenmin overtuigt blijkt overigens uit het feit dat uw dochters tot op het heden niet zijn besneden door toedoen van hun grootmoeder of andere verwanten. Uw dochters woonden nochtans in de woning/op het compound van hun grootmoeder tot ze naar België kwamen.

Op geen enkel moment blijkt uw schoonmoeder concrete stappen te hebben ondernomen om uw dochters te laten besnijden of ze (tijdelijk) van u af te nemen ten einde dit ritueel te kunnen (laten) uitvoeren. Op de vraag of uw schoonmoeder ooit het onderwerp van het besnijden van uw dochters ter sprake bracht antwoordde u ontkennend (notities CGVS I, p. 47). U gaf bovendien aan dat de familie van uw ex momenteel noch u noch uw dochters wil spreken (notities CGVS I, p.33 en CGVS II, p.27). Ook blijkt uw ex-echtgenoot zich nooit pro genitale verminking te hebben uitgesproken (notities CGVS I, p.46). Naast het feit dat uw schoonfamilie geen actieve stappen ondernam inzake besnijdenissen blijkt verder uit de vaststelling dat men destijds van u als hun nieuwe onbesneden bruid ook nooit had geëist om u voor uw huwelijk te besnijden (notities CGVS I, p.45). Dat noch u, noch uw dochters tot op het heden zijn besneden ligt overigens in de lijn van de traditie van Wolof, waartoe zowel uw familie als de familie van uw ex-echtgenoot behoren.

*Uit beschikbare informatie toegevoegd in uw administratieve dossier blijkt dat ondanks de wet die FGM in Gambia verbiedt, toch ongeveer 75% van de meisjes/vrouwen alsnog wordt besneden. Zo blijkt dat de meeste besnijdenissen worden uitgevoerd vanaf de eerste zeven dagen na de geboorte tot de preadolescentie en dat vóór de eerste menstruatie en huwelijk. Echter hangt de prevalentiegraad samen met de etnische afkomst van de betrokkenen en hun verblijfplaats. Zo is het opvallend dat in de **rurale gebieden** het percentage besneden meisjes tussen nul en 14 jaar 45,9% bedraagt, terwijl het in de **stedelijke gebieden** 38% is voor wat betreft deze leeftijdsgroep. Voor vrouwen in rurale gebieden bedraagt het percentage 78,1 % en 74,6% in de steden. Het **laagste percentage wordt in de kustregio van Banjul** genoteerd, waar 56,3 procent van de vrouwen FGM hebben ondergaan en 24,4% van de meisjes in de leeftijdscategorie van nul tot 14 jaar. Waar bij de meeste etnische groepen de prevalentie oploopt tot boven de 50%, met zelfs 97,8% van de vrouwen en 73,3% van de meisjes bij de Sarahule gemeenschap, kan worden vastgesteld dat **bij de Wolof de prevalentie het laagst is. 12,4 % voor de vrouwen en 3,7 % bij dochters tussen nul en 14 jaar** . Uit uw verklaringen blijkt dat zowel uw familie als uw schoonfamilie afkomstig zijn uit een grootstad. Beide families behoren tot de Wolof gemeenschap. Uw opmerking dat de dochter van uw zus Marie besneden werd, kan dan ook eerder gezien worden in het licht van haar Mandinka afkomst via de lijn van haar vader (notities CGVS I, p.43,44), wat overeenkomt met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat Mandinka een hogere prevalentiegraad hebben voor wat betreft FGM, met name 96,7%.*

Gelet alle bovenstaande vaststellingen, uw persoonlijk profiel en het profiel van zowel uw familie als dat van uw ex-schoonfamilie die allemaal hoogopgeleide personen van Wolof etnie zijn en tot de hogere klasse in het land behoren (notities CGVS I, p.9,10,12,13, 14,15,16), heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw dochters het risico lopen om vrouwelijke genitale verminking te ondergaan bij ene eventuele terugkeer naar Gambia. Dat uw dochters tot op het heden niet zijn besneden staat u aan de hand van twee medische attesten, die verder niet ter discussie staan.

Voor wat betreft het gesprek met uw dochters, A. X en F. X, die beiden op 7 februari 2019 werden uitgenodigd op de zetel van het Commissariaat-generaal, na een schriftelijk verzoek op 30 november 2018 van uw raadvrouw, mr. Sarolea, waarin wordt gevraagd om beide dochters te aanhoren in het Engels, ten einde hun inzicht te kunnen delen zodat er rekening mee wordt gehouden, dient te worden opgemerkt dat deze bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, de paspoorten van uw beide dochters en jullie diplomatieke identiteitskaarten bevatten uw nationaliteit en identiteitsgegevens die door mij niet in twijfel worden getrokken. Aan uw opleiding in Duitsland wordt niet getwijfeld. Evenmin staat de identiteit van uw ex-echtgenoot X en zijn voormalig werk, waarnaar verwezen wordt in de kopie van zijn diplomatieke identiteitskaart, ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Verzoekschrift en aanvullende nota

2.1.1. Verzoekster put een enig middel uit *"Appreciaciefout en schending van artikelen 48/3 t.e.m. 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen [verder: Vreemdelingenwet]."*

Verzoekster voert aan een persoonlijke vrees te hebben en een vrees voor haar dochters.

Inzake haar persoonlijke vrees verwijst ze naar haar specifiek profiel, met name een onafhankelijke vrouw die problemen kende met haar ex-echtgenoot die een belangrijke persoon is in de Gambiaanse gemeenschap (ambassadeur, Minister, enz.) en haar vreesen die gender gerelateerd zijn.

De situatie van vrouwen in de Gambia wordt volgens verzoekster niet onderzocht alhoewel deze elementen van fundamenteel belang zijn om verzoeksters nood aan internationale bescherming te evalueren.

Verzoekster verwijst naar de toegevoegde landeninformatie waaruit blijkt dat Gambia gekenmerkt wordt door een hoge mate van sociale en institutionele discriminatie van vrouwen. Vrouwen worden gediscrimineerd met betrekking tot hun civiele, strafrechtelijke rechten, economische rechten enz. Geweld (seksueel en fysiek) tegenover vrouwen wordt wijdverspreid getolereerd.

"Gelet op deze informatie is verzoekende partij beschouwd als iemand die regels van de Gambiaanse samenleving heeft overtreden : ze heeft haar ex-echtgenoot gehekeld tegenover zijn werkgever, ze heeft hem vervolgd voor de gerechtelijke Belgische instanties, ze heeft een klacht tegen hem ingediend, ze heeft hem genegeerd, ze werd afgewezen en verworpen, ze verzet zich tegen zijn wal om zijn dochters bij hem te hebben, ze verzet zich tegen het lot van haar dochters bij terugkeer in Gambia (besnijdenis, polygaam huwelijk, onderwerping van de vrouw aan haar man, algemene situatie van vrouwen in de Gambia).

Ze is als « eerloos » beschouwd door haar schoonfamilie en de samenleving.

Haar strijd tegen haar ex-echtgenoot wordt niet toegelaten door de Gambiaanse samenleving en wordt niet goedgekeurd. Ze vreest daarvoor vervolgingen in de zin van de Geneefse Conventie.

Deze profiel werd noch adequaat noch voldoende geanalyseerd door verwerende partij en de nood van verzoekster tot internationale bescherming werd bijgevolg niet grondig geanalyseerd."

Verzoekster stelt dat ze niet Wolof is maar Sarahule; ze heeft verklaard Wolof te zijn omdat Wolof de algemene, generiek en meest voorkomende groep is in Gambia maar verzoekster zelf is het niet. Verzoekster is Sarahule en de besnijdenissen zijn *quasi* systematisch in haar etnie. Haar vier zussen zijn besneden en de dochters van haar vier zussen zijn allen besneden.

Verzoekster voert aan dat haar dochters uitgebreid werden gehoord door verweerder maar dat geen analyse werd gedaan over hun verklaringen, die de verklaringen van verzoekster vervolledigen; derhalve dient de besteden beslissing te worden vernietigd.

Verzoekster verwijst naar de niet-betwiste elementen en stelt dat deze elementen *an sich* voldoende zijn om een vrees tot vervolging in hoofde van verzoekster vast te stellen aangezien haar specifiek profiel en de algemene informatie over het status van vrouwen in Gambia.

"Verzoekster vreest haar ex-echtgenoot in geval van terugkeer naar Gambia.

Ze vreest dat hij :

- Haar dochters zal nemen;

- Wraak zal nemen met betrekking tot de problemen dat zij hem heeft veroorzaakt in België. Ze is schuldig om de eer te hebben "gebroken" van Meneer X;

- Haar familie en zijn familie tegen haar keren en dat zij vervolgens gediscrimineerd en gestigmatiseerd zal zijn in de Gambiaanse samenleving;

Deze vreesen werden uitgelegd in een motiverende brief (stuk 7).

Nochtans, heeft verwerende geen voldoende en passende aandacht aan deze vreesen gegeven maar heeft zich beperkt tot een superficiële analyse van verzoekster vreesen en heeft zich enkel beperkt tot de verklaringen van verzoekster maar heeft de verschillende documenten die de vreesen staven niet besproken

Het feit dat verzoekster noch contacten heeft met haar zussen die haar steunen via facebook is onvolledig om vast te stellen dat X geen wraak zou willen nemen, dat verzoekster niet door haar ex-schoonfamilie vervolgd zal worden en dat ze niet gestigmatiseerd noch gediscrimineerd zal zijn.

Het feit dat anderen vrouwen van verzoeksters' familie alleen wonen is ook niet een bewijs dat verzoekster geen problemen zal kennen in geval van terugkeer naar Gambia. Verzoeksters' relaas is specifiek:

- *Ze was de echtgenote van een "bekende" en invloedrijke persoon (Minister, ambassadeur, enz);*
 - *Ze was slachtoffer van huiselijk geweld;*
 - *Ze heeft de mishandelingen van haar echtgenoot gemeld aan zijn werkgever, aan de politie in België, aan de Buitenlandse Zaken;*
 - *Ze was de reden dat de arbeidsovereenkomst tussen X en ACP vroeger ontbonden werd;*
- Verzoekster kan dus niet vergeleken worden aan eenieder vrouw die afgewezen werd door een man. Verzoekster is uit de rol die van haar verwacht werd, als Gambiaanse vrouw van prominente lid van de Gambiaanse gemeenschap, gestapt en de gevolgen hiervan kunnen niet vergeleken worden aan eenieder vrouw' die gescheiden leeft."*

Inzake de vrees voor haar dochters stelt verzoekster dat ze vreest voor hen omdat:

- "- Ze bij hun vader zouden moeten verblijven;*
- *Ze besneden zullen worden voor hun gedwongen huwelijk;*
- *Ze gedwongen in een huwelijk zullen moeten stappen;*
- *Ze gedongen een polygaam huwelijk zullen moeten leven;*
- *Ze, aangezien hun lang verblijf in Europa, hun open geest, hun overwegingen met betrekking tot de positie van vrouwen in de maatschappij, vervolgd zullen worden omdat hun denkwijze niet meer past in de Gambiaanse samenleving;"*

Verzoekster weet dat, in geval van terugkeer, haar dochters van haar zullen ontnomen worden omdat de kinderen aan vaderlijke kant moeten verblijven; de Sharia-regels geven namelijk het ouderlijk gezag en het verblijf van de kinderen aan de vader. Dat X tot nu toe de nodige stappen niet heeft gedaan bewijst niet dat hij dat in de toekomst en in geval van terugkeer naar Gambia niet zou doen.

Verzoekster verwijst naar het risico op besnijdenis voor haar dochters, met name op de mogelijke besnijdenis voor het huwelijk, de besnijdenissen van haar familieleden, de tolerantie en acceptatie van X voor besnijdenissen en de traditie bij de Sarahule.

Verzoekster en van haar dochters vrezen voor een gedwongen polygaam huwelijk dat ze zouden moeten ondergaan in geval van terugkeer naar Gambia omdat gedwongen huwelijken wijdverspreid zijn in Gambia. Verzoekster citeert landeninformatie en verklaringen van haar dochter Fatima. *"Verzoeksters 'dochters lopen het risico gedwongen en jong in een huwelijk te moeten treden, wat een vervolging in de zin van de Geneefse Conventie vormt. Hoe dan ook, Uw Raad moet vaststellen dat deze luik niet onderzocht werd en dat de bestreden beslissing onvolledig is."*

Inzake de vrees in verband met verwestering van verzoeksters dochters stelt verzoekster dat *"hun verklaringen in de bestreden beslissing niet in acht genomen, verwerende partij beperkende zich tot het vaststellen dat de verklaringen "de bovenstaande vaststellingen niet wijzigen"."*

Verzoekster stelt: *"Het feit dat deze jongen vrouwen beslist hebben om met hun moeder te blijven, zonder waarborgen over hun toekomst, in een asielpcedure, van ene centrum naar het andere veranderd met kritische opvangcondities en niet bij hun vader die uit een hoogopgeleide familie komt met een goede economische situatie in Gambia is ook een begin van bewijs dat wat er in Gambia te verwachten is onoverkomelijk voor hen is. [...]"*

Geen analyse werd gevoerd door verwerende partij met betrekking tot de culturele shock dat verzoeksters 'dochters zouden leiden in geval van terugkeer naar Gambia en de concrete gevolgen daarvan op hun fysieke en morele integriteit. Verzoeksters 'dochters zijn overtuigd dat hun "Europese" zicht niet aanvaard zou worden en dat ze, ofwel verplicht zullen zijn om zich te gedragen als een onderworpen Gambiaanse vrouw, wat an sich, voor hen, een vervolging is, ofwel, mishandelingen zullen lijden omdat ze niet meer fitten in de Gambiaanse samenleving.

Verzoekster en verzoeksters' dochters, door hun relaas en verklaringen die niet betwist zijn, door hun traditionele en bekende familie, door de machtige positie van hun vader, door hun "verwesterde profiel", lopen risico's tot vervolgingen in geval van terugkeer naar Gambia.

Hoe dan ook, Uw Raad moet vaststellen dat deze luik niet onderzocht werd en dat de bestreden beslissing onvolledig is."

2.1.2. Bij brief van 3 december 2019 stuurt verzoekster een aanvullende nota op basis van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet.

De nota bevat: de analyse van het dossier van verzoekster door Nansen Refugee (email van 5 november 2019, stuk 1), verwijzing naar landeninformatie van het Britse ministerie van Binnenlandse Zaken; Rapport Committee on the Rights of the Child (stuk 2); Rapport reunite.org "The Gambia" (stuk 3).

Beoordeling

2. Omtrent de procedure

Verzoekster brengt een aanvullende nota d.d. 3 december 2019 bij.

Omwille van volgende redenen wordt deze nota door de Raad niet in aanmerking genomen:

- de nota bevat een analyse en mail van Nansen Refugee. Behoudens de vaststelling dat de advocaat ter zitting verklaarde dat deze nota wou aantonen dat er contact werd gezocht met de organisatie Nansen Refugee, hetgeen uiteraard verzoeksters recht is, blijkt dat (i) de mail van Nansen (stuk 1) niet is opgesteld in de taal van de procedure en overeenkomstig artikel 8 PR RvV dan ook niet in overweging wordt genomen; (ii) uit de nota blijkt dat Nansen Refugee blijkbaar het dossier heeft onderzocht en aanvullende opmerkingen maakt inzake de bestreden beslissing, wat echter aanzien dient te worden als een aanvulling op de middelen in het verzoekschrift hetgeen strijdig is met het bepaalde in artikel 39/60 van Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift uiteengezet zijn;

- stukken 2 en 3 dateren van respectievelijk 20 februari 2015 (Committee on the Rights of the Child) en 2005 (rapport The Gambia), hetgeen bezwaarlijk als nieuwe elementen kan worden aanzien in de zin van artikel 39/76 aangezien ze dateren van ruimschoots voor het verzoekschrift (en verzoeksters verzoek tot internationale bescherming);

- de nota verwijst naar en argumenteert over informatie van het Britse ministerie van Binnenlandse Zaken die zich reeds in het de map 'landeninformatie' van het administratief dossier bevond en ook werd gehanteerd door verweerder in het kader van de beoordeling van verzoeksters verzoek; ook dit dient te worden aanzien als een aanvulling op de middelen in het verzoekschrift en beantwoordt daarenboven evenmin aan de invulling van het begrip 'nieuwe elementen' zoals bepaald in artikel 39/76 aangezien deze informatie dateert van ruimschoots voor het verzoekschrift.

3. Inzake de vluchtelingenstatus

3.1. Verzoekster verwijst naar haar persoonlijke vrees omwille van haar profiel als ex-echtgenote van een belangrijke persoon in de Gambiaanse gemeenschap. De ex-echtgenoot was onder andere ambassadeur en minister.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster aanvoert in het verzoekschrift dat haar etnie Sarahule is, hetgeen echter strijdig is met haar verklaringen die ze voorheen aflegde. Verzoekster verklaarde immers uitdrukkelijk "*Wolof, ik ben Wolof*" (notities CGVS I, p. 5). Verzoeksters verweer in het verzoekschrift inzake haar thans voorgehouden etnie is niet ondersteund door enig begin van bewijs en betreft derhalve een *post factum* verklaring.

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing geen analyse doet van de verklaringen van verzoeksters dochters en dat de beslissing om die reden dient te worden vernietigd. De Raad stelt dienaangaande vast dat (i) de minderjarige dochters van verzoekster, op hun verzoek, werden gehoord overeenkomstig artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet; (ii) verzoekster niet concreet aanduidt welke concrete verklaringen van de dochter(s) niet in aanmerking werden genomen door verweerder teneinde verzoeksters aangevoerde persoonlijke vrees dan wel de aangevoerde vrees in hoofde van haar dochters, zoals deze werd aangebracht en verwoord bij verweerder, te beoordelen; (iii) uit het horen van verzoeksters dochter(s) conform artikel 57/1, § 1 niet afgeleid kan worden hoe de vernietiging van de bestreden beslissing rechtsgevolgen kunnen doen ontstaan in hoofde van verzoekster gelet op artikel 57/1, § 5 dat onder meer bepaalt dat verweerder één beslissing neemt die geldt voor al de (gehoorde) personen en dat de minderjarige vreemdeling wiens verzoek, in toepassing van artikel 57/1, § 1, eerste lid, ingediend werd, geen mogelijkheid meer heeft om een afzonderlijke beslissing in zijn hoofde te vragen; (iv) uit de email van 30 november 2018, waarin gevraagd wordt om de dochters te horen, blijkt dat gemeld wordt dat de asielaanvraag hun rechtstreeks betreft en het in hun 'best interest' is om te

worden gehoord, zodat uit deze email niet kan worden opgemaakt of afgeleid welke afzonderlijke concrete elementen door verweerder in hoofde van verzoeksters dochter(s), buiten deze die werden aangebracht door verzoekster, dienen beoordeeld te worden.

Verzoeksters persoonlijke vrees ingevolge de oorzaken, het verloop en de gevolgen van de echtscheiding van haar echtgenoot werden als volgt beoordeeld: (i) gelet op verzoeksters profiel van in het buitenland opgeleide vrouw kon kennis en initiatief verwacht worden om in geval van ernstige echtelijke problemen gerechtelijke stappen te ondernemen, het feit dat zij geen enkel concreet initiatief heeft getoond ondermijnt enigszins de ernst van de aangehaalde feiten; (ii) verzoekster is intussen officieel gescheiden van X; (iii) aangezien X op eigen initiatief van verzoekster scheidde en hij haar zussen vertelde niets met haar te maken willen hebben (notities CGVS II, p. 6) is er geen reden voorhanden om het huwelijk alsnog te redden; (iv) verzoekster haalde geen feiten of elementen aan waaruit blijkt dat het voor haar onmogelijk zou zijn om, los van haar ex-echtgenoot, in Gambia terug haar leven herop te nemen; (v) verzoekster wordt door haar eigen familie niet gestigmatiseerd of negatief bejegend omwille van de breuk met haar echtgenoot; (vi) verzoekster gaf duidelijk aan dat gescheiden vrouwen in Gambia niet noodzakelijk hun leven aan zich voorbij dienen te laten gaan en dat het in Gambia voor een gescheiden vrouw wel degelijk mogelijk is na een scheiding een nieuw leven op te bouwen. Voormelde vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en worden niet concreet betwist zodat deze onverminderd overeind blijven.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij, ingevolge de echtelijke moeilijkheden, samen met haar dochters de gezinswoning in België verliet medio 2017. Sindsdien verblijft verzoekster in België met haar dochters. Verzoekster brengt geen concreet element of feit bij waaruit kan blijken dat haar ex-echtgenoot sinds medio 2017 daden stelt of heeft gesteld, in Gambia of in België, die in haar hoofde een vluchtelingenrechtelijke vrees voor vervolging doen blijken. De ex-echtgenoot van verzoekster heeft daarenboven de echtscheiding laten officialiseren wat een definitieve juridische breuk inhoudt met verzoekster. Verzoekster is derhalve niet meer "*in strijd*" met haar ex-echtgenoot en uit niets blijkt dat de onderliggende gegevens van de echtelijke moeilijkheden die leidden tot de echtscheiding, publiekelijk gekend zijn in Gambia of de Gambiaanse gemeenschap. De loutere verwijzing naar haar profiel en landeninformatie inzake de situatie van de vrouw in Gambia kunnen derhalve geen vrees voor vervolging doen blijken.

De Raad stelt daarenboven vast dat verzoekster in het buitenland studeerde en werkte. Zij was tevens werkzaam in Gambia op het ogenblik dat ze haar echtgenoot leerde kennen (notities CGVS I, p. 14). Aldus blijkt dat verzoekster voldoende redzaam is en over professionele vaardigheden beschikt in geval van terugkeer naar Gambia; derhalve kan de algemene verwijzing naar de toegevoegde algemene landeninformatie inzake de "*sociale en institutionele discriminatie van vrouwen*" niet dienstig worden aangevoerd.

3.2. Verzoekster beroept zich op een vrees in hoofde van haar dochters.

3.2.1. Verzoekster voert aan dat haar dochters bij haar ex-echtgenoot zullen dienen te verblijven in geval van terugkeer.

Verzoekster citeert in het verzoekschrift landeninformatie die stelt: "*Vrije vertaling : Cadi rechtbanken, die bevoegd zijn om de sharia toe te passen op het gebied van huwelijk, echtscheiding en voogdij over kinderen, zullen vaak de moeder de voogdij geven over jonge kinderen, die vervolgens worden overgedragen aan de voogdij van de vader bij het bereiken van een bepaalde leeftijd, bepaald door de rechtbank, (stuk 8)*". Verzoekster brengt echter geen feitelijk element bij waaruit te dezen kan blijken dat ze ingevolge de echtscheiding haar dochters op een bepaalde leeftijd zal moeten overdragen aan de vader van haar kinderen.

Dit geldt des te meer aangezien de loutere verwijzing naar de verklaringen van verzoeksters dochter Aisha in het verzoekschrift geen afbreuk kan doen aan de motivering die stelt: "*Vooreerst heeft u helemaal niet aannemelijk gemaakt dat uw ex zijn dochters van u wil afnemen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat hij tot op het heden –zelfs niet na uw uiteengezette jarenlange echtelijke problemen geen enkele concrete poging heeft ondernomen om jullie dochters naar zich toe te trekken. Hij vertrok overigens, samen met het nichtje van uw dochters (dochter van uw zus Marie) (notities CGVS I, p.21,22), terug naar Gambia zonder enige poging om zijn dochters mee te nemen. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat uw beide dochters hem thuis in België hadden bezocht voor zijn vertrek (notities CGVS I, p.20,21,31).*"

Het feit dat u uiteindelijk over de paspoorten van uw dochters blijkt te hebben kunnen beschikken ondersteunt weerom de vaststelling dat uw ex uw dochters aan u toevertrouwde. Het enige argument dat u aanbrengt waarom u denkt dat X zijn dochters bij zich wil nemen is louter wat u van uw zus R. zou hebben gehoord waarbij ze u zei op te letten voor uw ex (notities CGVS II, p.8). Gevraagd of X intussen stappen had ondernomen om zijn kinderen wettelijk naar zich toe te trekken, stelde u hierover niets te weten (notities CGVS II, p.8). Evenmin bleek u zich hierover bij uw familie te hebben geïnformeerd (notities CGVS II, p.9). Gepolst waarom u dergelijke informatie niet navroeg, daar u dit onderwerp als motief aanhaalt om internationale bescherming in te roepen, antwoordde u enkel "ik heb dat niet gevraagd" (notities CGVS II, p.9). Evenmin blijkt u uw familie te hebben gevraagd na te gaan wat de uitgesproken scheiding concreet voor u persoonlijk inhield en wat uw positie en die van uw dochters na de uitspraak was/is (notities CGVS II, p.10). Een dergelijke laconieke houding van uw kant zet de ernst van uw voorgehouden vrees dan ook volledig op de helling. Wanneer u werd gevraagd of uw dochters het zouden zien zitten om (ooit) bij hun vader te gaan wonen, ontkende u deze hypothese en verklaarde uitdrukkelijk dat ze niet bij hun vader zouden willen gaan (notities CGVS II, p. 11,12,17). Opvallend is overigens vast te stellen dat –in tegenstelling tot uw jongste dochter die volgens u geen contacten meer heeft met haar vader- uw zeventien jaar oude dochter Fatima –ondanks alle door u uiteengezette gebeurtenissen - alsnog besliste contact te onderhouden met haar vader (notities CGVS II, p.16). Van een zeventienjarig opgeleid meisje die de tradities van haar land kent, zou men in een dergelijk geval kunnen verwachten dat ze alle contacten met de mensen die een risico voor haar fysieke integriteit zouden kunnen vormen uit de weg gaat. Deze vaststelling doet dan ook vermoeden dat de door u voorgehouden vrees voor uw dochters louter hypothetisch is."

Voormelde omstandige motivering vindt steun in het dossier, is terecht en pertinent en blijft, aangezien ze niet concreet wordt betwist of aangevochten, onverminderd overeind.

3.2.2. Verzoekster verwijst naar de vrees voor besnijdenis in hoofde van haar dochters.

Te dezen blijkt vooreerst dat verzoekster in het verzoekschrift melding maakt van familieleden die werden besneden maar op geen enkele wijze vermeldt dat ze zélf niet is besneden, hetgeen een manifeste aanwijzing is dat het mogelijk is om geen besnijdenis te ondergaan.

Waar verzoekster aanvoert geen Wolof te zijn maar te behoren tot de Sarahule, blijkt uit voorgaande vaststellingen dat dit verweer strijdig is met haar eigen verklaringen waarin ze stelt Wolof te zijn. Uit haar verklaringen blijkt tevens dat de familieleden van haar ex-echtgenoot behoren tot de Wolof.

De veronderstellingen, ontkenningen en het herhalen van de verklaringen van dochter Aisha doen derhalve geen afbreuk aan de motivering die stelt:

"Dat uw stelling voor een besnijdenis voor uw dochters te vrezen –op bevel van hun grootmoeder- evenmin overtuigt blijkt overigens uit het feit dat uw dochters tot op het heden niet zijn besneden door toedoen van hun grootmoeder of andere verwanten. Uw dochters woonden nochtans in de woning/op het compound van hun grootmoeder tot ze naar België kwamen.

Op geen enkel moment blijkt uw schoonmoeder concrete stappen te hebben ondernomen om uw dochters te laten besnijden of ze (tijdelijk) van u af te nemen ten einde dit ritueel te kunnen (laten) uitvoeren. Op de vraag of uw schoonmoeder ooit het onderwerp van het besnijden van uw dochters ter sprake bracht antwoordde u ontkennend (notities CGVS I, p. 47). U gaf bovendien aan dat de familie van uw ex momenteel noch u noch uw dochters wil spreken (notities CGVS I, p.33 en CGVS II, p.27). Ook blijkt uw ex-echtgenoot zich nooit pro genitale verminking te hebben uitgesproken (notities CGVS I, p.46). Naast het feit dat uw schoonfamilie geen actieve stappen ondernam inzake besnijdenissen blijkt verder uit de vaststelling dat men destijds van u als hun nieuwe onbesneden bruid ook nooit had geëist om u voor uw huwelijk te besnijden (notities CGVS I, p.45). Dat noch u, noch uw dochters tot op het heden zijn besneden ligt overigens in de lijn van de traditie van Wolof, waartoe zowel uw familie als de familie van uw ex-echtgenoot behoren.

*Uit beschikbare informatie toegevoegd in uw administratieve dossier blijkt dat ondanks de wet die FGM in Gambia verbiedt, toch ongeveer 75% van de meisjes/vrouwen alsnog wordt besneden. Zo blijkt dat de meeste besnijdenissen worden uitgevoerd vanaf de eerste zeven dagen na de geboorte tot de preadolescentie en dat vóór de eerste menstruatie en huwelijk. Echter hangt de prevalentiegraad samen met de etnische afkomst van de betrokkenen en hun verblijfplaats. Zo is het opvallend dat in de **rurale gebieden** het percentage besneden meisjes tussen nul en 14 jaar 45,9% bedraagt, terwijl het in de **stedelijke gebieden** 38% is voor wat betreft deze leeftijdsgroep. Voor vrouwen in rurale gebieden bedraagt het percentage 78,1 % en 74,6% in de steden. Het **laagste percentage wordt in de kustregio van Banjul** genoteerd, waar 56,3 procent van de vrouwen FGM hebben ondergaan en 24,4% van de meisjes in de leeftijdscategorie van nul tot 14 jaar.*

Waar bij de meeste etnische groepen de prevalentie oploopt tot boven de 50%, met zelfs 97,8% van de vrouwen en 73,3% van de meisjes bij de Sarahule gemeenschap, kan worden vastgesteld dat **bij de Wolof de prevalentie het laagst is. 12,4 % voor de vrouwen en 3,7 % bij dochters tussen nul en 14 jaar.** Uit uw verklaringen blijkt dat zowel uw familie als uw schoonfamilie afkomstig zijn uit een grootstad. Beide families behoren tot de Wolof gemeenschap. Uw opmerking dat de dochter van uw zus Marie besneden werd, kan dan ook eerder gezien worden in het licht van haar Mandinka afkomst via de lijn van haar vader (notities CGVS I, p.43,44), wat overeenkomt met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat Mandinka een hogere prevalentiegraad hebben voor wat betreft FGM, met name 96,7%.

Gelet alle bovenstaande vaststellingen, uw persoonlijk profiel en het profiel van zowel uw familie als dat van uw ex-schoonfamilie die allemaal hoogopgeleide personen van Wolof etnie zijn en tot de hogere klasse in het land behoren (notities CGVS I, p.9,10,12,13, 14,15,16), heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw dochters het risico lopen om vrouwelijke genitale verminking te ondergaan bij ene eventuele terugkeer naar Gambia. Dat uw dochters tot op het heden niet zijn besneden staft u aan de hand van twee medische attesten, die verder niet ter discussie staan.”

Voorgaande motivering vindt steun in administratief dossier, is terecht en pertinent. Aangezien deze motivering niet concreet of dienstig wordt weerlegd, blijft ze onverminderd overeind.

3.2.3. Verzoekster roept in dat haar dochters een gedwongen, jong en polygaam huwelijk kunnen ondergaan.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster tot de indiening van het verzoekschrift geen melding heeft gemaakt dat ze vreest dat haar dochters op jonge leeftijd een gedwongen huwelijk zouden (kunnen) ondergaan.

Verzoekster beroept zich op algemene landeninformatie en de geciteerde verklaringen van Fatima. Verzoekster brengt echter geen concreet element aan waaruit kan blijken dat haar ex-echtgenoot concrete plannen of daden stelt om haar dochter(s) ongewenst in het huwelijk te laten treden.

Hierbij dient de concrete situatie mede in acht te worden genomen, zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing als volgt: *“Uit uw verklaringen blijkt immers dat hij tot op het heden –zelfs niet na uw uiteengezette jarenlange echtelijke problemen geen enkele concrete poging heeft ondernomen om jullie dochters naar zich toe te trekken. Hij vertrok overigens, samen met het nichtje van uw dochters (dochter van uw zus Marie) (notities CGVS I, p.21,22), terug naar Gambia zonder enige poging om zijn dochters mee te nemen. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat uw beide dochters hem thuis in België hadden bezocht voor zijn vertrek (notities CGVS I, p.20,21,31). Het feit dat u uiteindelijk over de paspoorten van uw dochters blijkt te hebben kunnen beschikken ondersteunt weerom de vaststelling dat uw ex uw dochters aan u toevertrouwde. Het enige argument dat u aanbrengt waarom u denkt dat X zijn dochters bij zich wil nemen is louter wat u van uw zus R. zou hebben gehoord waarbij ze u zei op te letten voor uw ex (notities CGVS II, p.8). Gevraagd of X intussen stappen had ondernomen om zijn kinderen wettelijk naar zich toe te trekken, stelde u hierover niets te weten (notities CGVS II, p.8). Evenmin bleek u zich hierover bij uw familie te hebben geïnformeerd (notities CGVS II, p.9). Gepolst waarom u dergelijke informatie niet navroeg, daar u dit onderwerp als motief aanhaalt om internationale bescherming in te roepen, antwoordde u enkel “ik heb dat niet gevraagd” (notities CGVS II, p.9). Evenmin blijkt u uw familie te hebben gevraagd na te gaan wat de uitgesproken scheiding concreet voor u persoonlijk inhield en wat uw positie en die van uw dochters na de uitspraak was/is (notities CGVS II, p.10). Een dergelijke laconieke houding van uw kant zet de ernst van uw voorgehouden vrees dan ook volledig op de helling. Wanneer u werd gevraagd of uw dochters het zouden zien zitten om (ooit) bij hun vader te gaan wonen, ontkende u deze hypothese en verklaarde uitdrukkelijk dat ze niet bij hun vader zouden willen gaan (notities CGVS II, p. 11,12,17).”*

Verzoeksters vrees dat haar dochter(s) gedwongen zouden moeten huwelijken is derhalve louter hypothetisch en niet onderbouwd door enig concreet gegeven.

3.2.4. Verzoekster beroept zich op een vrees in hoofde van haar dochters omwille van hun verwestering.

Verzoekster verwijst naar *“de culturele shock dat verzoeksters ‘dochters zouden leiden in geval van terugkeer naar Gambia en de concrete gevolgen daarvan op hun fysieke en morele integriteit. Verzoeksters ‘dochters zijn overtuigd dat hun “Europese” zicht niet aanvaard zou worden en dat ze, ofwel verplicht zullen zijn om zich te gedragen als een onderworpen Gambiaanse vrouw, wat an sich,*

voor hen, een vervolging is, ofwel, mishandelingen zullen lijden omdat ze niet meer fitten in de Gambiaanse samenleving.”

Vooreerst stelt de Raad vast dat blijkt dat verzoekster, samen met haar dochters, haar ex-echtgenoot vervoegde in 2015 in België en dat de dochters voor een groot deel van hun leven in Gambia opgroeiden (cf. niet-betwist feitenrelaas: *“U en uw dochters bezochten hem elke twee jaar tijdens schoolvakanties en keerden daarna terug naar Gambia. In 2013 werd uw echtgenoot teruggeroepen naar Gambia waar hij voor enkele maanden tot minister van buitenlandse zaken werd benoemd. [...] U kwam in 2015 samen met uw dochters naar België uw echtgenoot vervoegen.”*)

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij in welke mate de samenleving in België dermate verschillend zou zijn dat haar dochters, die gelet op het voorgaande ook de Gambiaanse maatschappij kennen en erin zijn opgegroeid, een vrees voor vervolging zouden ondergaan waarvoor ze zich daarenboven niet zouden kunnen beroepen op de bescherming door de autoriteiten. De loutere beweringen van verzoekster inzake de verwestering van de dochters kunnen dan ook geen gegronde vrees voor vervolging aantonen.

3.3. Gelet op het voorgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat zij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus

Verzoekster beroept zich inzake de subsidiaire beschermingsstatus op geen ander element dan hetgeen zij aanvoert in het kader van de vluchtelingenstatus. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij persoonlijk of in hoofde van haar dochters bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS